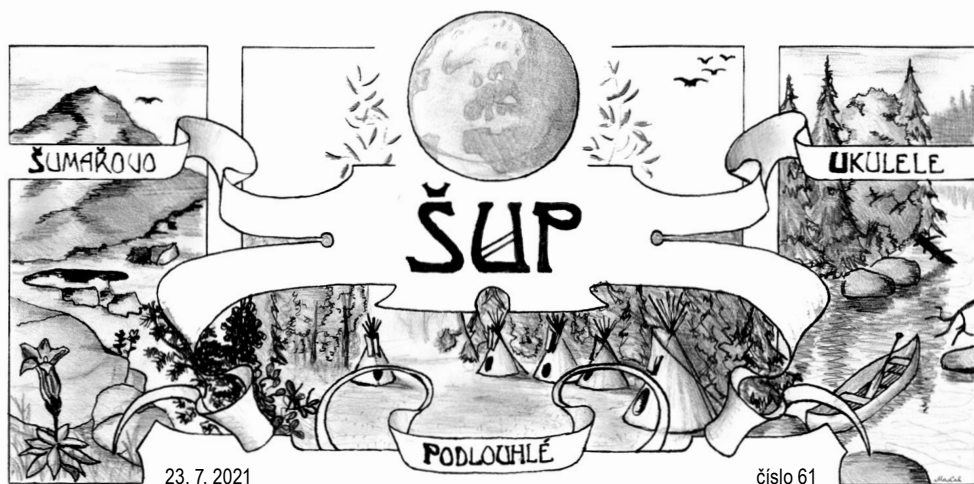

Obsah

Kronika

Puťák pro starší – Bulharsko, Rila	3
Tygří puťák – Muráň, Slovensko	8
Podzimní sraz – Tygři	13
Guláš Mikuláš – Tygři	15
Tygří družiovka (duben)	18
Jarní voda – Berounka	20
Jarní sraz	21

Ze ŠUPlíku

Hlášky – tábor 2018	24
-------------------------------	----

NášUP

Pár slov o Škadoku	25
Šifry	29

Komiks

Ultimátní Už	26
Příběhy z paseky	31

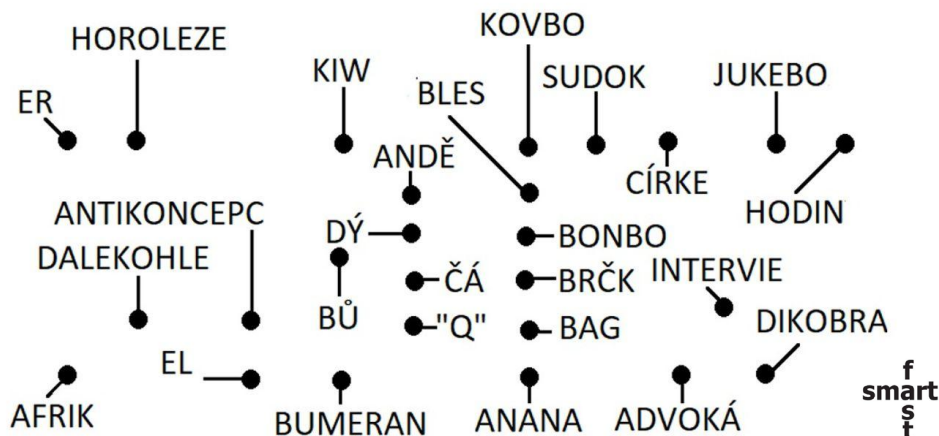
Napiš svou bublinu

Nejvtipnější hláška (dle redakce) bude otištěna.

Šifra

Jedna z lehčích šifer z šifrovacího orientačního běhu Fast&Smart. Název šifry: spojovačka.
Řešením je jednoslovné heslo

Put'ák pro starší – Bulharsko, Rila

30. 7.–9. 8. 2020

Ani po intenzivním snažení se bohužel nepodařilo celý zápis z Bulharska získat - existovali-li někdy nějaký. Účastníci se nemůžou shodnout, jak to s tím zápisem vlastně bylo. Dochovaly se nicméně alespoň dva dny – tímto děkujeme Klaxonovi, který je zapsal, přepsal a dohledal. Redakce

Odjezd (den 1. a 2.)

Jakkoliv by naše minulé zkušenost při odjezdu z domoviny mohla naznačovat, že nás bude čekat nějaká podobně dramatická událost (nebo by se alespoň dramatická mohla zdát v jejím průběhu), nestalo se tak. Šťastně a se zanedbatelným množstvím zapomenutých věcí jsme mohli nasednout do autobusu s bulharským původem a posádkou a mohli se konečně vydat na přibližně 22 hodinovou jízdu vstříc zemí zaslíbené.

Již toužebně očekávaným příspěvkem do kapitoly filmových bizárků byl už první

film, tj. kousek s poutavým názvem Eurotrip. Postupně jsme byli (tedy pokud jsme zrovna nespali) vtahováni do dramatické cesty mladých občanů USA, kteří postupně objevovali kdejaké kouty Evropy. Jelikož byl v podstatě celý film natáčen v Praze, mohli jsme postupně poznávat, jak to vypadá na pražském Hlavním nádraží (aneb nádraží pařížské a římské letiště), v Národním muzeu (resp. Bazilika sv. Petra ve Vatikánu) nebo kousek od Kampa (Kampa – Amsterdam chudých). Do Prahy bohužel naši hrdinové (ve filmu) nezavítali. Zapamatováníhodná byla ještě Bratislava, která v podstatě vypadala jako opuštěné sídliště, ve kterém se válejí kusy lidských rukou.

Během cesty jsme klasicky navštívili na pár chvil Bratislavu, bohužel jsme vynechali Budapešťskou pauzu a v noci jsme přešli celé Srbsko (samozřejmě s obligátními kontrolami). Již notně rozlámané nás čekalo ve své poněkud zašedlé kráse sofijské nádraží.

Pohled do krajiny. Bohužel fotky v Kulecí galerii nemají popisky - a já jako neúčastník putáku vůbec netuším, co je na fotkách za místa. Většina fotek se tedy bude muset obejít bez popisů (vzhledem k tomu, že na shánění někoho, kdo by popisky dodal, už není čas).

Po klasickém nákupu jsme se konečně mohli naložit do vlaku (mimořádně se nám snažil vnutit do přízně jakýsi Bulhar s tím, že nás na nástupiště zavede. Potom chtěl samozřejmě peníze). Vlak nás odvezl do městečka Kostelec, odkud jsme se vypravili na dlouhou dobu (tuším 9 dní) na poslední cestu dopravním prostředkem – tedy jakýmsi minibusem – do ještě menšího lidského osídlení nazvaného (světe, div se) stejně jako to předchozí.

Konečně jsme se mohli vrhnout do přírody! Tedy... nejdřív nás čekalo pár prašných kilometrů po rozpálené asfaltce, které jsme si ale s radostí vynahradi-li koupelí v krásně studeném potoce, jež tekla kousek pod námi. Potom, co minulo dalších pár kilometrů (samozřejmě do kopce, jak už to tak u prvních dní bývá), jsme spatřili vrchol prvního puťákového dne: kaskádu vodopádů, peřejí či kataraktů, půvabně nazvanou (v překladu) Kostelecký vodopád.

Dále nás čekal klasický výstup s obědem, další výstup, večerní mytí a jídlo. Jelikož jsme rozbili tábor na místě, které k ono-

mu účelu evidentně sloužilo opakovaně již před námi, mohli jsme si dovolit udělat oheň.

Za celý den jsme vystoupali okolo 900 výškových metrů.

9. den

Poslední horský den patřil k těm nejnáročnějším. Již obvyklým brzkým odchodem naší skupinky začal a začátek cesty zdaleka nenaznačoval trable, s jakými jsme se měli potýkat později. Potom, co jsme minuli chatu Ivana Vazova, jsme

Hodnej pejsek...

spolu s potokem mířili do mírně svažitého údolí plného kýchavic. Zprvu otevřené prostředí s výhledem, který umožňoval snadnou orientaci v krajině, se začal brzy měnit do sice stále mírně svažitého, ale již notně uzavřeného údolí, ve kterém dělal meandrující potok takové záhyby, které každou chvíli nutily člověka k pokusům o jeho přeskakování či vracení se o pár desítek metrů zpátky a hledání nových možností k pokračování v sestupu. Cesta, která tamtudy měla údajně vést, byla ztracena.

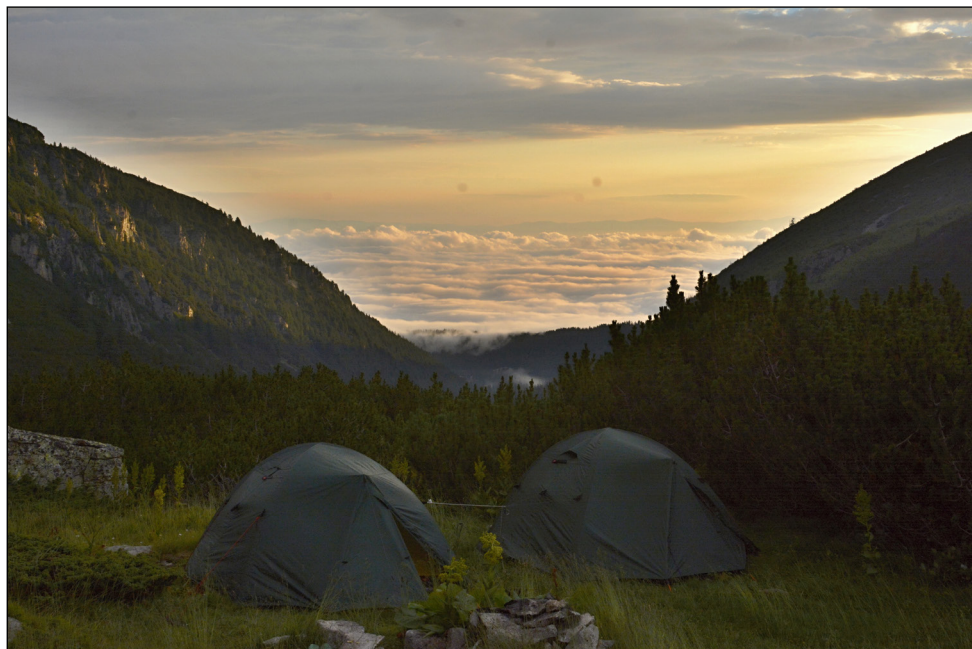
Pokud jsme si již v těchto okamžicích říkali, že by bylo pěkné, kdyby se cesta vynořila a bezpečně nás provedla údolím, které by se postupně rozšiřovalo v pokojnou dolinu, byli jsme šeredně překvapeni. Zřejmě jsme opravdu vešli do našeho Valle lacrymarum, neboť jsme viděli pouze změl různých rostlin, z níž čas od času vykoul žulový balvan nebo mohl být tušen potok. Jediný jasný směr byl dolů, tedy tam, kam teče ta tušená voda. Několikrát jsme se museli vracet, několikrát jsme zapadli do bahna či si namočili boty ve vodě. Brzy

Na rozcestí

ale svitla naděje v podobě občasných kamenných panáků na vystupujících valounech, které umožňovaly najít náznaky ces-

ty. Po přibližně 2 hodinovém boji s touto situací se k nám konečně připojila zřetelnější cesta k níž se začala přidávat lesní krajina českého typu.

Společné vkročení do přírody na začátku oznamoval vodopád a vodopádem se s námi pohoří Rila i loučilo. Od něj vedla již upravená cesta do vesnice Ribnitsa, u které jsme spali. Přes den jsme sestoupali okolo 2 výškových kilometrů. Za zvuků civilizace (tj. songů na nedaleké party typu To srce Balkansko i more Jadransko) jsme ale konečně mohli usnout a těšit se na následující cestu do domoviny.

Klaxon

Dál zápis nepokračuje, a tak jsme na následující stranu vybrali alespoň pár fotek.

Pupek má odvoz

Tygrí puťák – Slovensko, Muráň

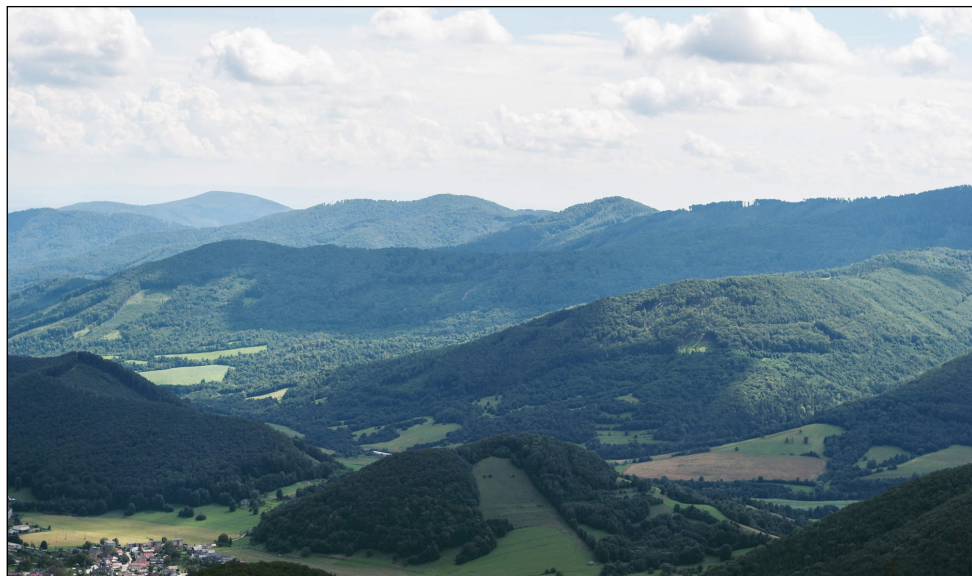
22.–30. 8. 2020

Sobota a neděle

V 21:00? jsme se sešli na na na nádraží, které je hlavní. Marino přišel poslední, ale jen o 12 minut (řekl mi sám u ohně). Pak jsme si vytáhli lístky s čísly s našimi místy. Spal jsem s Pedrem. Bylo to celkem malý, ale pohodlný. (Pavián z budoucnosti: Můžu potvrdit, že oproti tomu na čem jsme teď, to bylo pětihvězdičkový hotel (co se každou chvíli pohnul tak, že Pedro málem spadl a já se namáčkli na zeď)). No a pak jsme jeli a v rytmu vlaku skákali jak ryby na suchu. Bohužel i takhle nádherná cesta skončila a my se museli vzbudit, do 5 minut složit prostěradla, a vypadnout. Byli jsme v Popradu. Na autobus jsme nespěchali, ujel nám a další jel až za hodinu. O zábavu bylo postaráno. Hned u autobusové zastávky byl Kaufland. Nakupování popíšu jenom tak, že si Už koupil omalovánky Blesk McQueen za 7 euro. Holt kopec srandy (jen Už se tvářil smutně a brblal, že neviděl cenovku a nečekal, že to bude tak drahý). No a pak přijel autobus a tu-

toriál jak jezdit busem sem dávat nebudu. Když jsme dojeli tam, kam jsme dojet chtěli, hrozně pršelo. Schovali jsme se do čekárny a dali si oběd. Když přestalo pršet, šli jsme po okraji kolejí. Pak jsme došli do nějakého lomu a sledovali rozvodněný potok. Potom jsme šli dál. Párkrát zastavili a s Vinylem postavili hráz v rigolu vedle silnice. Po zelený značce jsme chvíli šli terénem do kopce. Když jsme míjeli silnici, rozhodli jsme se opustit zelenou a jít pohodlně po silnici. Po silnici jsme došli až k chajdě, kde jsme roz-

Vyhliadka Poludnica

Letos se stal vrcholem mimo trasu Klák

dělali oheň, já podplatil Kuleho, abych mohl spát u něj v tropiku, a pak šli spát.

Pavián

Pondělí

V 7:00 zazvonil Kuleho budík, bohužel se to nějak zvrtno a tak jsme (rozumějí: já, Kule a Lukáš) vstávali až v 8:00. Ostatní vstávali min. o 1 hod. později. K snídani jsme měli zbytky milána. Vinyl a spol. ho prý zakopali a dali si záviny... My jsme ho dojedli a záviny si dali taky. Poté se Vinyl a Kule hádali kam jít dál. Kule chtěl jít na hrad a Vinyl ne. Nakonec jsme to vyřešili tak, že Vinyl a všichni ostatní šli směrem na Nižnou Klákovou a já jsem šel s Kulem na hrad a pak za nimi. Vyrázili jsme první a po nějakých 45 minutách jsme dorazili k rozcestí, kde Vinyl půjde napravo zatímco my jsme šli nalevo na hrad. Jelikož se na toto místo později vrátíme, nechali jsme si tu v křoví batohy. Poté jsme šli na hrad, byly to tak 3 km. Z hradu byl opravdu krásný rozhled (ostatní udělali chybu!). Málem bych zapomněl: kus pod hradem byla hromada „vriecok s pískom“ a u toho žádost, aby každý kdo

chce přispět k opravě hradu jeden vynesl na hrad. Pěkně vymyšleno!!! Po návštěvě hradu jsme šli zpět k batohům a poté na sraz s Vinylem (na nějaké vyhlídce). Cestou nás napadlo si stopnout okolo projíždějící teréňačky, ale když jsme si všimli nápisu „lesná správa“, tak jsme si řekli, že lesáky stopovat nebudeme... Na vyhlídce jsme se sešli s Vinylem a spol. a naobědvali se, poté se chvíli četlo. No a potom už jsme jen došli na místo spaní (jakýsi Slovák nás pustil do chatky), uvařili jsme čočku (kdo ví proč byla po večeri pořád kadibouda obsazená) a šli spát.

Vtip

Úterý

Ráno jsme se vzbudili a začali řešit zbylou čočku. Nakonec si ji někteří dali k snídani a někteří měli snídani z vlastních zásob. Sbalili jsme se, poděkovali pánovi a šli dál. Rychle jsme se ještě podívali na jistou propast. Cestou jsme vylezli na kopec mimo trasu: Klák. Potom mi přišlo že trochu bloudíme, ale nakonec jsme šťastně došli na Nižnou Klákovou. Tam jsme si dali poněkud delší oběd. Vinyl nás naučil hru

čtverec, kterou jsme pak bez ustání hráli. Po 20tém posledňáčku nám bylo oznámeno, že bača není doma, tím pádem se Vinyl nebude učit jezdit na koni, tím pádem jdeme. Dál už to nebylo daleko, došli jsme k nějaké chatce, kde jsme si postavili tropiku, uvařili hnusnou rýži a šli spát.

Středa

Dneska jsme vstali, uvařili porridge, zjistili, že Pedro, Marino a Už spali v dřevníku, dali sušit tropika a začali hrát čtverec o 4 centy, který jsme našli. Taky nám altánkem proletěl pták asi 2 cm kolem hlav. Pak jsme šli. Začalo pršet. Pršelo pět minut. Šli jsme dál a zjistili, že si tam Už nechal uzlovačku, Vinylu uzlovačku tam Už taky zapomněl, ale tu ráno zpozoroval a sebral Vtip, takže tu jsme měli. Došli jsme k nějakému starému vagónu. Šli jsme dál a cestou hráli na každý zastávce čtverec, popřípadě klikovali. Pak jsme šli do strašného kopce. Nahore jsme si dali oběd, 20 her čtverce asi 60 kliků (ti lepší dalších 30), čokoládu a šlo se dál. Cesta dolů

uběhla rychle. Dole jsme se posadili ke stolu u nějaké chatky a vyslali Kuleho a Vtipa na běh na výzvědy. Vrátili se se zprávou, že přespíme tam, kde jsme, protože jinde to lepší nebylo. Začali jsme stavět. Pedro, Už a Marino a Pavián spí v altánku. Pak jsme uvařili kuskus a četli. Potom šel Vinyl hrát na kytaru, ale protože střídavě přšelo, moc dlouho jsme to u ohně nevydrželi. Mezitím ale stihl Vtip třikrát říct Granko, a pak ještě Pavián, Lukáš a Pedro, každý po jednom. Vtip z toho vyšel asi se 150 klikama. Pak začalo hodně pršet a tak jsme šli spát.

Čtvrtek

Tak znovu: vstali jsme, dojedli/zakopali to co bylo včera k večeri, udělali snídani, tradičně nějakou rádoby kejdu (to má být kompliment), sbalili si, hráli čtverec a odešli. Dneska jsme se kromě čtverce bavili schováváním uleho hůlky. Několikrát skončila na střeše domku, u kterého jsme spali. Cesta proběhla hladce, došli jsme do vesničky Pohorelá, kde jsme doplnili zásoby, jak společné, tak osobní. Mimo chleba a mäs-

Utulňa Nižná Kláková

Středná Hoľa - Vysoké Tatry (východ slunce)

lo, jsme taky koupili sýr. Tenhle sýr se zapíše do dějin jako ten nejhnusnější sýr na světě. Při obědě jsme se bavili sledováním lidí v terénních kroužících kolem kulaťáku a babek jak nad tím krouží hlavou. Po obědě jsme vyrazili na Andrejcovou. Zas se nic moc nedělo. Na vrcholu bylo u chatky celkem dost lidí. Dovnitř se 100% nedostaneme. Tak nic. Stavíme tropika. Jdeme spát co nejdřív, jelikož nějaký inteligent vymyslel, že budeme vstávat ve tři na východ slunce. K večeri bylo miláno. V noci pěkně foukalo.

Pátek

Takže, vstáváme, balíme, dneska pro změnu nesnídáme. Je půl čtvrtý. Odcházíme. Cesta ubíhá celkem rychle, hlavně proto, že nevidíme kam jdeme a jak je to daleko. Slunce na Králově Hole už nestíháme, proto zakládáme provizorní, východosluneční kemp na vrcholu, vedle Holy. Někteří hned zalézají do spacáku. Fotíme, mrzeme, čekáme. Ale jo, možná to nakonec stojí za to, východ slunce nad Tatrama je fakt hezký. Slunce vyšlo, scházíme do údolí pod námi, kde dospáváme. Kule, Lukáš a Vtip zůstali na vrcholu, budou spát tam. My v údolí mezitím snídáme, vaříme čínskou polív-

ku a zjišťujeme, že má Už ve spacáku díru. Po několika hodinách spaní, pro mně psaní ŠUPu, k nám dorazili Kule a spol. Vystupujeme na Královu Holu. Cestou nacházíme hada, já tipuju zmije, ale nějaký neznámý slovak říká, že je to užovka, Uže jsme se neptali. Na Králově Hole je přecpáno. Scházíme dolů a obědváme. Bolí nás kolena, dolů se chodí snad hůř než nahoru. Jsme na legendárním kamenu, kde prý Kristiánovi jednou uletělo tričko. Máme dost času tak Vinyl vytahuje kytaru. Jakmile toto určití lidi spatřili, upláchli na vzdálený šutr. Balíme a jdeme dál. Jdeme dál a hledáme mís-

Balík

Skákání na balících (Marino)

to na utáboření. Je bahno. Stavíme tropika u staré kadibudky (chybí jí dveře). Jdeme se zeptat lidí u nedaleké chaloupky, jestli si u nich na ohništi můžeme uvařit miláno. Dovolili nám to a odešli. My zatím uvařili. Tradičně jsme se po večeri začali hádat a to kdo umyje kotlík. Pak jsme šli spát.

Sobota

Ráno jsme opět vstali (jak překvapivě), uvařili porridge či co, sbalili jsme se a šli skákat na nedalekých balících. Tak teď už definitivně vyrazíme ne? Ne. Jdeme se kouknout na blízkou díru. Díra mimo cestu všichni bychom si zasloužili další strápec. Tak, a teď už můžeme jít. Po cestě se nic zajímavého nedělo. Došli jsme do vesničky Vernár. Kde se právě něco slavilo, ironicky ani jeden z účastníků této oslavy nevypadal, jako že si to užívá. Vesnicí procházíme až k potoku, kde se myjeme. Tak a teď nás čeká výstup. To bylo skvěle vymyšleno. Na druhé straně kopce jsme potkali cestu zkříženou s potokem. Hledáme místo na utáboření. Našli jsme ho. K večeri jsme měli (alespoň naše skupina) chleba se sýrem. Přemýšleli jsme jestli máme postavit tropika. Řekli jsme si že ne. Pak zahřmělo. Stavíme tropika. Dobrou noc.

Neděle

V noci ani nekáplo. Na tropiku nebyla ani rosa. Vstáváme, balíme, odcházíme. Snídáme až u vstupu do Velkýho Sokolu, což byla chyba. Jelikož mezitím stihnul přijet i pan vrátný, u kterého jsme si teda museli koupit lístky. Což byl hlavní důvod, proč jsme ráno

nesnídali. Jdeme dál. První jezírko/přehrádka, druhé jezírko/přehrádka, třetí jezírko/přehrádka a hele můstek přes potok. Pokračujeme částečně cestou, částečně potokem. Ne všechny můstky/žebříčky jsou v dobrém stavu a taky to pěkně klouže. Kule chodí z nějakého důvodu přímo potokem. Už se bojí žebříčku. Jdeme pěkně dlouho. Konečně cesta! Někteří lezou a následně padají ze skalky u cesty. Vyšli jsme nahoru a zahujeme běh za střáčepek. Odcházíme. Na kopci si dáváme oběd a smažíme kobyliku. Jdeme dál a asi po kilometru zastavujeme znovu, tentokrát na mytí. Umytí spěcháme dál na vlak. Spěcháme, protože nutně potřebujeme stihnout nakoupit v Kauflandu. Vlak jsme stihli, ale jen díky jeho zpoždění. Kaufland jsme taky stihli. A teď už jen čekat na vlak. Cca tři hodiny. Jsme nebezpečně hyperaktivní. Párkrát jsme zakřičeli jedno velmi nepěkné slovíčko. Když konečně přijel vlak, házeli jsme po sobě ještě chvilku flašky s vodou, ale pak nás napomenula paní která s náma musela být chudák v kupéčku. Poslední noc na puťáku. Cesta uběhla rychle. Ráno jsme se už jen rozloučili a rozešli. Tak zase příští rok nazdar.

Bart

Velký Sokol

fotky: Vinyl

Podzimní sraz – Tygři

9.–11. 10. 2020

Sraz jsme měli v pátek v 16:33 na Hlavním nádraží. Asi tři hodiny před odjezdem nám bylo oznámeno, že se sraz kvůli koronaviru ruší. Naštěstí Kule vymyslel a domluvil s rodiči místo srazu soukromou akci pro pár Tygrů. Jeli jsme v ten samý čas na to stejné místo, jako jsme měli jet původně. Ale ouha! Když jsem přišel na Hlavní nádraží, Kule mi oznámil, že pojedeme jenom ve třech (Kule, Pavián, já), protože někteří jsou v karanténě (Už) a některým se nechce (Marino, Lukáš). Tak jsme tedy počkali na Paviána a vydali se do vlaku. Dojeli jsme do Kolína a tam jsme jen tak tak stihli připoj do Uhlířských Janovic. Když jsme tam přijeli, vydali jsme se na cestu. Jdeme pouze asi 3 km (je už dost tma) a táboříme v krásném lese. Škoda jen, že asi tak 300 m od nás je dost rušná silnice. Za otravného zvuku projíždějících aut usínáme asi ve 22:00.

Ráno vstáváme asi v 8:00 a dáváme si místo snídaň dvě kakaa. Poté Pavián přichází s asi kančí čelistí s pořádnými tesá-

ky a pořád dělá, že mi na ni chce nabodnout jabko (viz. Kulecí fotky). Asi v 9:30 vyrážíme. Asi po třech kilometrech potkáváme obsypanou švestkoň a sbíráme plnou tašku švestek. Také tu píšeme vzkaz vedle cesty pro Tantalíka, který má dnes za námi přijet se svými dětmi Jonášem a Davidem a s jejich kamarádem Matyášem. Jdeme dál a za další kilometr nacházíme obrovské pýchavky, které po sobě s radostí házíme. Po dalším kilometru nacházíme i jabloň a tak bereme celkem asi 15 jablek na kompot. Poté jdeme dál do Tlučeně, kde sbíráme ořechy. Pak jsme vyrazili dál.

Rozpršelo se a proto jdeme rychlým krokem až na tábořiště. Teda vlastně ne úplně... Asi 300 m před obvyklým tábořištěm jsme objevili zamčenou chatku a u ní přístřešek a ohniště. Stavíme tropiko a rozděláváme oheň. Poté jdeme pro vodu na obvyklé tábořiště. Když tam ale přijdeme, objevíme další zamčenou chatku, u které ale je krásná veranda i se stoly a dokonce něco jako pokojíček!!! Jo a ještě tu je brutar. Pro ty co nevědí, co je brutar, tak je to taková asi tak 50 litrů

Vtip a brutar

velká nádoba, pod kterou se zatopí a ohřeje se v ní voda na mytí. Jelikož stále vydatně prší a je zima, představa teplé vody a pokojíčku nám připadá opravdu lákavá a tak sem přesouváme tábor. K obědu si vaříme na vařiči čínskou polévku a poté hnedka zkoušíme, jak funguje brutar... Funguje skvěle!!! Po důkladné koupeli kácíme dvě soušky na topení a rozděláváme oheň. Právě když téměř přestává pršet, přichází Tantalík a spol. Začínáme vařit večeri. Já a Pavián vaříme tortilly s masem a se zeleninou a Jonáš s Davidem a Matyášem vaří buřtguláš. Kule nevaří nic a já naše tortilly...

Nemohu jim přece pomáhat se skoro soutěžním jídlem a navíc počítali s jídlem pro tři lidi:-) S Tantalíkem ochutnáváme hotová jídla a obě jsou docela ucházející. Pravda, na buřtguláš se musel, vzhledem k pokročilé době a promrzlosti kluků, podílet i Tantalík. Díky božím za samostatnou přípravu by tedy asi měly vyhrát tortilly. Tak jestli by se na kost v roce koronaviru něco mělo napsat, tak Vtipovy a Paviánovy tortilly. Ještě půjčuji Matyášovi suché šustá-

Kančí čelist útočí

No co to asi mohlo být...

ky, ale ke koupeli v teplé vodě z brutaru ho stejně jako Davida s Jonášem nepřemluví.

Po večeri začíná pršet a tak jdeme spát.

Ráno vstáváme celkem pozdě. K snídani máme my zbytek tortill a Tantalík a spol. mají porridge. Porridge se jim však nedaří dojít a tak jim přidáváme náš uvařený kompot a hlavně trochu cukru. Po této sladké vzpruze se daří porridge dojst. Poté vaříme tzv. druhou snídani (tj. kompot a kulecí lívance). Po druhé snídani opět využíváme brutar. Poslední se myje Vtip a zbyde na něj asi 25 litrů horké vody a tak si užije koupele nejvíc. Teplota vzduchu rozhodně nepřesahuje 10 stupňů. Pavián Vtipa pro jistotu trochu poleje studenou vodou, ale to je jen malé rozptýlení v záplavě teplé vody. Potom uklízíme tábořiště a vyrážíme. Jdeme do Kácova, kde kupujeme mošt a půl hodinu před příjezdem vlaku si krátíme obědem a hráním kakaa (zapojili se i David, ten obzvláště, a Matyáš). Když konečně přijel vlak, jdeme do Čerčan, kde opět hrajeme kakao. No a poté jedeme dalším vlaken do Prahy. Cestou hrajeme hru „hu“ a plácanou. Ukazuje se, že „hu“ již nikdo nezná, a tak musím vysvětlit pravidla. Nejvíce se však líbila „plácaná“, tedy hra, kdy máte ruku na sousedově noze a posíláte signál plácnutím. Směr signálu lze obrátit dvojím, rychle za sebou jdoucím plácnutím. V případě chyby nebo pomalé reakce ruka vypadává, ale vaše noha stále hraje, což potěší ostatní a hra se zde trochu zakoncentruje a vaše noha se pěkně prokrví :-).

Vtip (doplnil Kule)

Guláš Mikuláš – Tygři

4.-6. 12. 2020

Pátek

V pátek jsme se měli sejít na Stodůlkách v čase podobajícím se hodnotě másla na černý pátek (16.59).

Já a Bart jsme na autobusovém nádraží byli již ve 40. Pak dorazil Vtip, no a pak náš autobus a hned na to Lukáš, ale Petra nikde. To byl malinko problém, protože se nám nechtělo platit jízdenky. A možná jsme neměli tušení kam máme jet... To už nezjistíte. Řešení ale bylo zběsile volat Kulemu. Ten ale prohlásil, že je už dávno v Hýskově, a že máme volat Petře, ta ale byla ještě v metru. Záchrana byla fronta, která narostla až k výlezu z metra. Petra tedy dorazila včas, a tak jsme drandili. Po ještě jednom méně kritickém nastupování jsme skončili v Hýskově. Cesta neměla být tak snadná, a tak jsme v 17:46 dostali od Kuleho elektronický dopis přes WhatsApp. V e-dopise se vy-

skytovala šifra, která nás navedla pod most, kde byl papír s úkoly s tématem akce Anthropoid (atentát na Heydricha). Když jsme došli do chaty, čekalo nás zahřívací „kakao“. Bohužel se nejednalo o nápoj.

Vybalili jsme a začali kuchtit. Vtip krájí jablka sekáčkem a zbytky hází do Kuleho kuchyňského robota, který z nich dělá nápoj (lepší než kakao). Vtip dostává geniální nápad, že jablka jsou i na kompostu. Po dlouhém přemýšlení kapitán Kule akci schválil. Vtip tedy vyráží. Bart zatím začíná krájet. K mému překvapení a lítosti se jedná o karty na zítřejší hru. Chvilí se to opakovalo, až pak Petra: „Hele, dostane se Vtip zpátky?“ Kule: „Teď bych to neřešil.“ Vtip však dorazil, a tak se matlání jablek stalo zase aktuální. Po chvíli jsem začal odšťavňovače litovat, protože do něj bylo nacpáno hodně jablek a možná byly z kompostu. Ale výsledek byl přijatelný a jablka z kompostu (asi díky sněhu) vypadala dobře. Po chvíli se Kule vydává hledat

Odšťavňování jablek a příprava hry na sobotu

něco do závinů (které chceme upéct, akorát jsme se k tomu ještě nedostali). Když se Kule prohrabává skříňkou, podotýká: „Rumové aroma, vanilkové aroma, to taky, ne? ...“ Mezitím Vtip a Lukáš udělají další mísu jablečné vody. Lukáš podotýká, že toho asi bude trochu moc, ale Vtip mu vysvětlí, že tam na tom kompostu bylo 8x více jablek, tak ať je rád, že je nevzal všechny. Po dlouhé době se už konečně začíná vařit rozmražované listové těsto v mikrovlnce. (Posléze po rozmražení došlo i na pečení závinu v troubě :-)) Nakonec ale Kule uvařil řízky, tak jsme se dobře najedli. Pak následovala hra XXX (*nečitelné, pozn. red.*). Kule nakonec šel spát a Vtip s Lukášem taky. Já, Bart a Petra jsem dali ještě další hru kostek. Kule, Vtip a Lukáš se stali obětí slova „kakao“. 1x ode mne a 1x od Bart. Pak jsme šli spát.

Pavián

Sobota

Takže ráno jsme vstali a hned si dali krátkou rozcvičku (všichni víme co mám na mysli). K snídani byl štrůdl. Jak někdo mů-

že sníst celý štrůdl k jedné snídani, nikdy nepochopím. Potom jsme se jenom váleli, uklízeli a hodnotili jablečné bahno (na to

Kulecí sbírka brýlí vybízí k různým aktivitám

ještě dojde). Vystrčili jsme ho ven na lavičku a vyrazili nahoru na sraz. Prohlídli jsme si ohniště a sešli se s Kamzíčkama. Vysvětlila se hra a šlo se hrát. Byli to vlastně Osadníci z Katanu. Běhalo se po stanovištích, kde se braly kartičky se surovinama a prodávaly se jinde. Taky se mohly nakupovat města a vesnice za další body. Mezi stanovišti byli samozřejmě chytači. Hra se odehrála a šlo se k ohni. Pepík se rozhodl cestou sbírat jakýkoli kovový předměty. Prej staví kamna. U ohně se upekly buřty, u některých až trochu moc, vyhlásily se výsledky hry a když se sundaly všechny děti ze stromů, mohlo se jít na vlak. Vyhrál XXX (*dle našich zjištění vyhrál Vtip, pozn. red.*). Cestou jsme se zastavili u Kuleho, kde se snažil propagovat jeho báječné jablečné bahno. Dělal to Vtip a je to z jablek, co našel na kompostu. Mňam mňam. Udělali jsme kolečko a šli jsme na nádraží. Pepík si ještě našel kus kovový popelnice a já lepidlo (ani se neptejte). No tak zase příští rok a doufejme, že víc tradičně a s víc gulášem. **Bart**

Zdrhání před chytači při Osadnících

Letos se místo guláše opékaly buřty

fotky: Kule

Tygří dužinovka do Hýskova

24. 4. 2021

Sešli jsme se na Zličíně v sobotu v cca 8:30. Autobusem jsme dojeli do Berouna, kde už na nás čekal Kule (byl v Hýskově už od pátku). V Berouně nám také Petra rozdala obálky s šiframi a řekla, že musí odjet někam na nějakou jinou šifrovačku. Já, Lukáš, Kule, Pavián, Už, Marino a Bart jsme tedy odjeli z Berouna dalším autobusem. Dojeli jsme do zastávky Chyňava, Libečov, U Mostu a vyrazili jsme. Po chvíli jsme zastavili, abychom vyluštili první šifru. Vyšlo nám, že máme dojít na kopec Chrbina a tam vyluštit další šifru. Když jsme došli na kopec Chrbina, tak jednoho troubu (nebudu říkat, kdo to byl, protože co kdybych to náhodou byl já....), napadlo říci kak*o. Po klikování jsme luštili další šifru a svačili. Poté jsme došli na rozcestí Pod Chrbinou. Tam jsme vyluštili další šifru, která nás nasměrovala na Malé Přílepy. S jednou malou pauzou jsme tam došli a vyluštili poslední šifru, která nám sdělila, že máme jít k rozhledně poblíž Lhotky u Berouna. U rozhledny jsme si dali oběd. No a poté jsme došli přes Lhotku u Berouna do Hýskova (šli jsme přes rozcestí U Lizu, kde se hrála hra na Guláši Mikuláš). V Hýskově jsme byli asi 3 hodiny (většinou zúčastněných se zamlouval Kuleho internet). A tím vlastně končí naše výprava. Po těch třech hodinách jsme došli na autobus. Dalším autobusem jsme se vrátili na Zličín.

Vtip

Rozhledna Lhotka (zdroj: mapio.net)

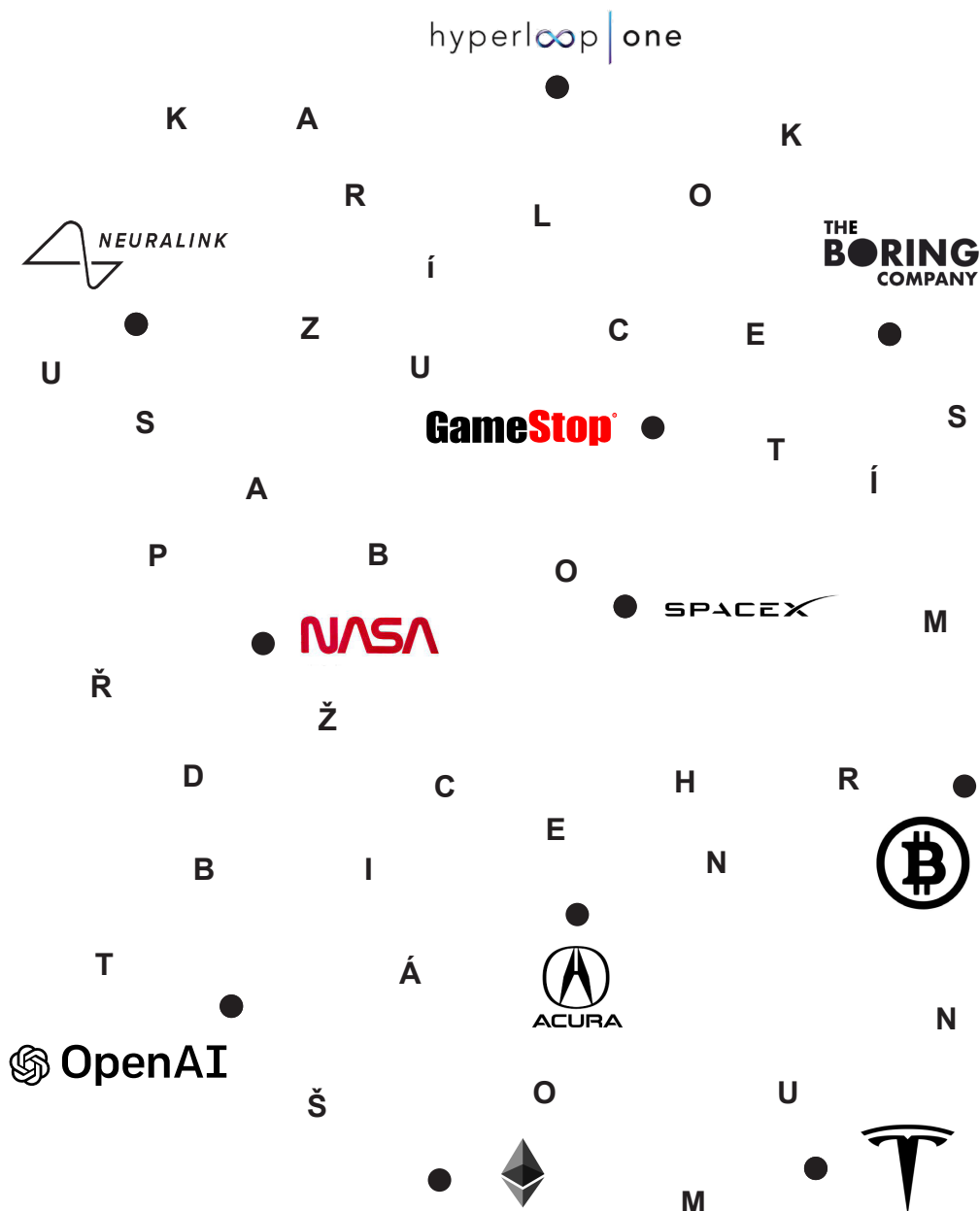
Níže a na následující straně jsou tři z šifer, které postupně vedly na rozhlednu u Lhotky. Dokážete je vyluštit?

1 (citoslovce spánku)+((brácha Pupka-Skokan — (černá surovina, ze které se vyrábí nafta — citoslovce dětského rozloučení)))A

2 Škrtni sirku.

SPIRKŘAÍSILREKASPIRKYA

- 3** Které společnosti patří Elonovi Muskovi?
Pospojuj je. Kam dál, se dozvíš z čar (čti po řádcích).

Jarní voda – Berounka

7.–9. 5. 2021

Účast: Kule, Věšák, Tatouch, Už, Vtip, Lukáš, Pavián, Bart, Tonda, Kuba M., Kaštan, Pepík.

Pátek

Já, Tatouch, Věšák, Kaštan a Pepík jsme měli sraz v 16:20 na Hlaváku. Ostatní jeli autem s loděma. My jsme nastoupili do Západního expresu, který nás měl dovézt do Plzně. V Plzni jsme měli mít 15 minut na přestup na autobus. Jak jsme se blížili k Plzni, začalo nám být jasné, že České dráhy skutečně splní svoji přezdívku „Čekej, dojedeš“. No, vlak přijel do Plzně s asi třináctiminutovým zpožděním. Nicméně jsme se stihli dostat na nástupiště autobusu dokonce o minutu dříve, než autobus přijel. Autobusem jsme dojeli do zastávky Hromnice, Nynice. Pak jsme šli asi 2 km dolů k řece. Začalo pršet, proto jsme se rychle přesunuli na blízký vrch a postavili plachtu a tropiko. Po chvíli přijelo auto s loděma a ostatníma, tak jsme šli k řece jim pomoci odtahat loď atp. Poté jsme ostatní zavedli na naše tábořiště, postavili další plachtu a šli spát.

Sobota

Vstali jsme poměrně pozdě (7:30). Nasnídali jsme se závinů, poklidili tábořiště a vyrazili dolů k řece. Naštěstí již nepršelo. Rozdělili jsme si vesty a pádla a vyrazili jsme. Dojeli jsme k jezu, který se Kule pokoušel sjet, nicméně ve šlajsně bylo málo vody, takže nakonec musel vystoupit a loď tlačit. Jinak ale bylo v řece nadprůměrné množství vody. Jeli jsme dál, přenesli jsme asi 2 další nesjízdné jezy a po nějaké době jsme zastavili na oběd. Kule si na louce rozložil tropiko, ale někdo mu ho polil sirupem. To ho opravdu moc nepotěšilo. Po obědě jsme vyrazili dál. Dojeli jsme k jezu Liblínský mlýn, který byl podle kilometráže sjízdňý. Tam jsem se já a Kaštan cvakli. Po převlečení do suchého oblečení jsme jeli dál. Přijeli jsme k dalšímu jezu, který jsme obnesli. Poté jsme dojeli ke zřícenině hradu Krašov. Zatím

co se tam ostatní šli podívat, já a Kaštan jsme hlídali loď. Napadlo nás, že bychom mohli z lodí vybrat vodu, když stejně nemáme co jiného dělat. Kaštan v lodi, ve které jel s Kulem, nabral plnou houbu nechutně špinavé vody a vyždímal ji ke mně a Lukášovi do lodí. No, prý jsem na něj řval tak nahlas, až mě slyšeli ostatní, co byli na hradě... Poté, co se ostatní vrátili, jsme dojeli za zátáčku a tam jsme se utábořili. K večeri jsme si uvařili miláno. Poté jsme pozorovali bobra na druhé straně řeky (někteří tvrdili, že je to medvěd) a povíдали jsme si u ohně. Spát jsme šli tuším před devátou, někteří spali pod širákem.

Neděle

Vstali jsme nějak po sedmý. K snídani jsme uvařili porridge. Vyrazili jsme asi v devět. V podstatě se nedělo nic zajímavého. Minuli jsme několik jezů (sjízdňých i nesjízdňých) a s pauzou na oběd jsme zamířili k Roztokům u Křivokláta. Strhla se obrovská vodní bitka. Byly následující armády: Já s Lukášem a Kuba M. s Kulem jsme byli proti Paviánovi s Bart, Věšákoví s Pepíkem a Užovi s Tondou. Když jsme dojeli do Roztok, nikdo s výjimkou Tatoucha s Kaštanem, kteří se nezúčastnili, nezůstal suchý...V Roztokách jsme končili, a tak jsme vyčistili loď a naše osvědčená vlaková skupinka se vydala na vlak. Vlak měl (jak jinak) 17 minut zpoždění. Měli jsme štěstí, že byl zpožděný i přípoj v Berouně, tudíž jsme ho stihli. S poměrně velkým zpožděním jsme přijeli do Prahy na Smíchovské nádraží.

Vtip

Jarní sraz na Ploučnici – Tygři

28.–30. 5. 2021

Pátek

Měli jsme sraz na hlaváku. Pozdě přišel Kule (přetočená řídítka jsou nepříjemná věc), Marino (zkoušet si nandat brašny je výhodnější dříve než 5 min před odjezdem) a Petra (ČD). (Petra: *pro nezasvěcené: Kule: po naložení všech věcí a snaze vyjet z klubovny na nádraží zjistil, že jeho kolo vypadá nějak divně... jakoby mu někdo dal obráceně přední kolo... a taky řídítka! Zkrátka nedalo se na tom jet. Ale že mu to prý dalo zabrat, než zjistil, co se děje. Vysvětlení viz výše. Marino: Z Kuleho popisu situace: prý zrovna šel do kopce na Vyšehrad, když mu volá Marino, že prý mu nějak ty brašny nejdou nandat... a co teda jako s tím. Kule: „Přesyp věci do batohu a přijed.“ Prý nečekal, že to Marino stihne. Stihnul, přišel jen o chvíli později než já, těsně před odjezdem vlaku, s úsměvem na tváři. Jak by řekli starší členové oddílu, „Ahalbert by byl pyšný!“ Petra: Tady asi není co do-*

dávat, snažit se vlakem stihnout jiný vlak není vždycky dobrý nápad.) Naštěstí jsme vlak stihli a tak jsme jeli.

Kule: „No a mohli bychom se podívat třeba sem...“ (Ukazuje do mapy)

Pavián: „Kule to bude ale zase hroznej kopec určitě! Aspoň 360 stupňů!“

Hrajeme kontakt. Už vždycky těsně předtím, než s někým dopočítá do 1, zapomene slovo, co chtěl říct.

Marino: „Země.“

Pavián neví.

Už: „Velká země?“

Pavián: „Aha, Grónsko to není!“

Už: „Jídlo!“

Za chvíli: „Pro!“

Nikdo nechápe.

Už: „A za chvíli vám řeknu třetí.“

Před začátkem hry (zřejmě)

Nejmladší účastník jarního srazu - Vojta

Bylo hezké počasí. Tedy do té doby, než jsme vystoupili (v Novém Boru, pozn. red.). Pršelo, pršelo a pršelo. Schovali jsme se na pumpě, kde jsme taky ukradli igelitové rukavice na tankování. (Petra: Rovnou několik párů, protože byly tenké a dost se trhaly. Někteří si pak do rukavic dýchali, aby si ruce trochu zahřáli. Prý to pomáhalo. Kulemu bychom za normálních okolností záviděli, měl totiž tlusté fleecové rukavice - tedy, jednu. Tu druhou při balení ztratil v klubovně. Já jsem na tom byla tedy asi nejlíp, na tenké textilní rukavice jsem si natáhla gumové rukavice z lékárníčky (koukám, že takhle je asi využiju výrazně častěji, než při zastavování krvácení), a byla jsem v suchu.)

Po nějaké době jízdy přestalo pršet a my jsme po tmě hledali jeskyni, kde jsme chtěli přespat. (Petra: upřesnění, šlo o bývalý podzemní mlýnský náhon u obce Svitava. Mapy.cz o náhonu říká: zhruba 300 m dlouhý podzemní náhon se nalézá v údolí Svitávky. Tento podzemní náhon přiváděl vodu do místní zrcadlářny. V okolí můžeme najít několik vytesaných vstupů k náhonu. Vznikl ve druhé polo-

Na slavnostňáku

vině 18. století. Natáčely se zde některé scény z pohádky s Čerty nejsou žerty.)

V jeskyni bylo krásně.

Vybalujeme a tak dále.

Petra: „Kde jsou hlavy?“ (Jako kterým směrem spíme.)

Pavián: „Většinou na krku!“

Někdo na Už: „Ty máš s sebou sandály?“

Už: „Ne, to jsou Paviánovy boty, o kterých ještě neví.“

Roztáhli jsme plachtu a připravili se na spaní. Tehdy si Už všiml železného prutu čouhajícího ze země. Byl přímo pod plachtou. Když jsem se vracel ze zácho-da, zakopl jsem a spadl palcem na kámen. Tak jsem nějak dovrávorál k plachtě, na které jsme spali, a spadl znovu, tentokrát už ale na ten prut. Kvalitní den byl u konce. :) (Petra: kromě svého kolene tak

Pavián roztrh také plachtu. Naštěstí pak na schůzku svědomitě koupil záplatu a plachta už je zase plně funkční a slouží dál.)

Pavián

Zbytek zápisu z jarního srazu má Už někde doma, neznámo kde, snad se do příštího vydání podaří dohledat, pozn. red.

Letos vyhrály Chobotnice z Ginkga

Ten myslivec je tuším Kozobák

fotky: 100nožka

Hlášky – tábor 2018

Hlášky, které byly objeveny až několik let po vydání ŠUPu.

Na nástupu se mluví o večerním slavnostňáku.

Mrkev: „Já jsem říkala svůj sestře, ať přijede. Aspoň desetkrát.“

Magyal: „Čočka že přijede desetkrát? No to snad ne...“

Někdo (při snídani): „V krámě jim asi za chvíli dojde komprimátový mix.“

Magyal: „Tak to příště nemusí lisovat do těch tvarů, to je zbytečná práce... Mohli by udělat jednu velkou kostku, ta by se sem postavila a všichni by ji lízali jako zvířata v lese.“

Brouk: „Pojďte vyzvednout nákup.“

X'anda: „Co? Přijel nákup? Rohlík.cz?“

Brouk: „Moje máma.cz, kámo.“

Petra (strouhá v kuchyni okurky): „Magyal by měl vyrobit nějakýho strouhacího robota...“

Kule: „Když si někdo dá vůli, tak máme přece docela dobrý strouhací roboty.“

Věšák (na Klepetě): „Aha, tady přibyla lávka?“

Magyal: „No, to je z té borovice.“

Věšák: „Jasan.“

Magyal: „Ne, borovice.“

Rohlíci hrajou Rychlé Šípy.

X'anda: „To je hrozně broukavý.“

100n: „Taky to má rád Brouk.“

Probíhání činčikulí cestou. Zásah hadrákem znamená ztrátu končetiny.

Někdo: „Já nemám nohu!“

Pedro: „Já mám taky jenom jednu. Poběž!“

Ve frontě na vodu z kamnovce. Věšák sahá po naběrače.

Petra: „Věšáku, já tady čekám ve frontě.“

Věšák: „No tak něco řeknu, ne?“

Petra: „No vždyť říkám.“

Magyal: „Vzhledem k obsahu je to jméno Nočník docela přiléhavé.“

Bavíme se o Broukových zkouškách.

Brouk: „No, já jsem tady na táboře hladověl, bděl a volil.“

Vanda: „A koho jsi volil? Zemana?“

Brouk: „Ne. Třešně.“

Pavián nabízí každému svůj plný ešus porridge.

Oliver: „Já to nechci, já...“ (koukne do svého ešusu) „...jsem zapomněl, že mi porridge nechutná.“

Bavíme se o tom, že nebyla sauna.

X'anda: „Já bych třeba teď vlezl do sauny...“

Magyal: „Tak sauna tam je, tak vlezte dovnitř...“

Skupinky odchází na loveckou výpravu – pře-spání mimo tábor.

Vinyl: „A vědí vlastně, že se mají ráno vrátit?“

Chvilí je ticho.

Krteček: „A vadí nám to hodně?“

Ráno, Věšák je v kuchyni.

X'anda: „Věšáku, proč se ti válí vařečka na zemi u kamen?“

Někdo: „A proč se ti válí služba na zemi u kamen?“

Je povodeň

(zkapalněno, na melodii písně Je po dešti)

Je povodeň

a Kule panikaří v kuchyni,

je povodeň,

ta chvíle nehodí se pro obejdy,

už je povodeň

a kamna nehoří,

ach ženy, vylívejte vodu pryč.

Je povodeň

a každá cesta je teď zaplavená,

je povodeň

a stoletá voda je tu znova,

už je povodeň

a jídlo syrový,

ta kamna totiž vůbec nehřejí.

Pavián

Pár slov o orientačních bězích Škadoku

V našem oddílovém programu jste si možná všimli pravidelné akce s odivným názvem. Na podzim roku 2020 se tento tradiční závod konal již poště v pořadí, s velkou slávou a za naší účasti, a tak by stálo za to i zde v ŠUPu krátce přiblížit, o co se jedná.

Společnost s názvem Škadok vznikla jako sportovní oddíl v šedesátých letech. Založil a vedl ji Jaroslav Škaloud, jméno spolku je parafrází názvu cestovní kanceláře Čedok (tedy Škaloudova dopravní kancelář, vzniklo prý původně jako neúmyslné přereknutí). Oddíl se původně věnoval především lyžování, ale do své činnosti zahrnul i mnoho jiných aktivit. Jednou z nich se stal orientační běh a podoba závodů v oddíle postupně následovala vývoj tohoto sportu v Československu. Díky nadšením účastníkům byly závody vždy na poměrně slušné sportovní úrovni, která se ale doplňovala s velmi přátelským a leckdy i recesistickým pojetím akcí. Tradičně je běh pořádán vítězem předchozího závodu.

Pibižuch s pohárem vítězů (říjen 2005)

Postupně vznikl velmi propracovaný způsob hodnocení dlouhodobého pořadí, takzvané bobše. V pravěku výpočetní techniky se ke složitému vyhodnocování používal počítač meteorologického ústavu, natolik je systém složitý! Podrobnosti najdete na stránce <http://www.skadok.org>.

Ostatní činnost Škadoku postupně vymizela a závody v orientačním běhu, pořádané dvakrát ročně, již zůstávají jedinou aktivitou. Stále se účastní původní členové oddílu, nyní již v důchodovém věku, včetně samotného Jaroslava Škalouda (ročník 1935)! Startovní pole je tak obsazeno celou škálou závodníků a každý si zde najde své soupeře - od trénovaných orientačních běžců po nováčky. Již mnoho let je početné zastoupení členů našeho oddílu, který zde postupně zdomácněl skrze rodinu Boháčů. Před několika lety byla právní podstata oddílu Škadok ukončena a drobný inventář byl formálně převzat naším oddílem. Orientační běhy se nadále konají s železnou pravidelností vždy třetí sobotu v květnu a první sobotu v říjnu.

Orientační běh má mezi sporty naprosto výjimečné postavení - plnohodnotně se zde doplňuje fyzický výkon s přemýšlením. Neváhejte se některého z příštích závodů zúčastnit!

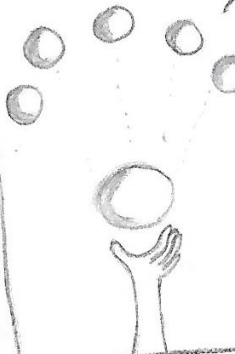
Maďal

ULTIMÁTNÍ UŽ

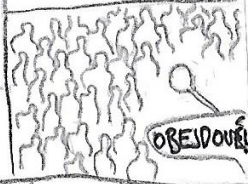
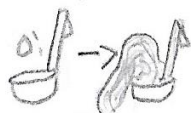
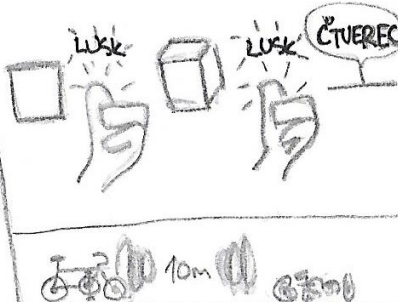
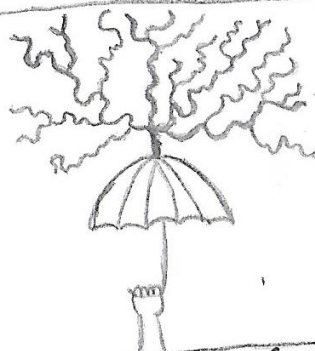
PŘED DAUNYMI ČASY ŽIL JEDEN KULE
A TEN SE BŮH VI PROČ STAL
MOCNÝM POLOBOHEM. VLASTNĚ TO
TAK DAUNO NENÍ! KULEMU PŘIŠLO
ŠKODA SE O MOC NEPODĚLIT.

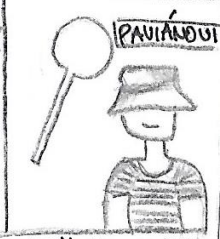
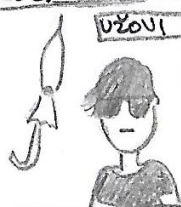
A TAK STVOŘIL S ARTE-
FAKTŮ ZE SVÝCH
OBLÍBENÝCH VĚCÍ

DEŠTNÍK, KTERÝ UMÍ
OVLÁDAT POČASÍ, TROŠ-
PRSTNÉ RUKAVICE, KTERÉ
MANIPULUJÍ PÍMENZÍ,
LITROVOU NABERAČKU,
CO UMÍ NEKONEČNĚ
DUPLIKOVAT JAKOUKOLIV
VĚC, TELEPORTAČNÍ KOLÁ,
CO SE ROZPADNE PO
TELEPORTACI DELŠÍ NEŽ
10 METRŮ A, VADLO
KTERÉ HLAVNĚ OBJDÝ

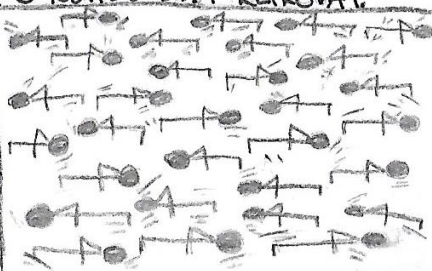

ROZDAL JE PAK SVÝM PŘÁTELŮM...

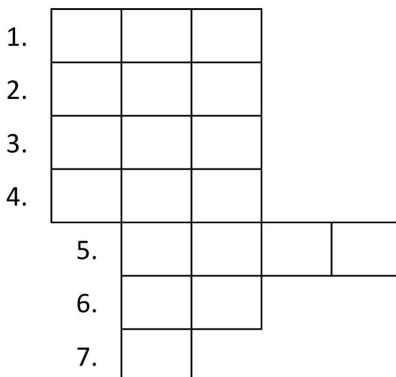

ŘÍKÁTE SI: A CO VTÍP? TEN KULEMU NAŠTVAL, KDYŽ
OBJEVIL ZAKLÍNAČLO KAK*O. KTERÉ PAK ODMÍTĚ
KULEMU VYDAT. KAK*O NUTILO LIDI KLIKOVAT.

KAK*O

Šifry

Přinášíme vám další tři šifry z orientačního šifrovacího běhu Fast&Smart. Tyhle už nejsou tak triviální. Řešením je vždy jednoslovné heslo (podstatné jméno).

1. sjezdovky
2. semafor
3. linky metra v Praze (A, B, C)
4. model míchání barev RGB
5. CMYK - model míchání barev v tiskárnách
6. mléko
7. ultraznění

aichtokniha, alahopřání, četti, dodprsenka,
ealekohled, eávštěvník, elastizrádce, eotoalbum,
euasimodo, hpilepsie, íekárnička, írojúhelník,
jbjednávka, korkshop, lebarbora, lorolezec, nagnetofon,
naranténa, onkubátor, rahradnice, řltrazvuk, seometrie,
šyklistika, štreptokok, vbeceda, zednohubka

Stojím takhle ráno dálnici, odepřít jedinému koni k potůčku
 , vtom minu kluka škaředého....

...nahofě, nesčetněkrát dole, smrt stojí jak led a
 Stávali samostatně ze
 nenávisti...

...opovrženímhodný, odkudpak prohrávají okna
 , určitě ze sklepů...
 Pytlák
 louky paní, rostlinstvem není nenáviděn....

...nikdo neví, co bylo
 , stříbrnolysino, ošklivko, nechce mě chudý poddaný...
 ...nenávist
 nenávist, když stojel holky s klukama...

... nikde cizina tvá, nikde
 , tvá, ledy mlčí před lesy...

...celibát není váš, nedělá
 , rukama nanáším výpar na trvalých bydlíštích...
 tobě i mně, matkocizí, tu si zamilčím už v děloze...

Když slunce utře
 cizí před okrem a černé díry pomlčí, že bezčasí není zůstat vzhůru...

Nenávist není jako
 , tonoucí denní zemi, vaše smrt hasí...

Nevím žádné údolí,
 škaředej, z nejošklivějších filmů pro dospělé ho neznám...

...u kamenných obchodů na
 ošklivost pobíhají a pláčou nad bezčasím ...
 ...s vlastním
 ve vlastním neklidu, nezdá se, že tam proti tobě začíná...

Horší než výplata, horší než poctivá práce, není jedla jednoženná,
 nemá...

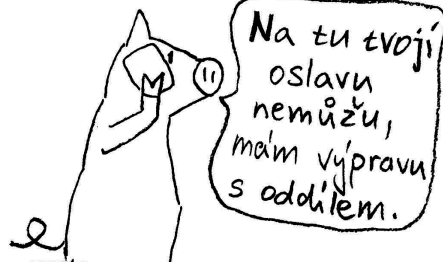
Je dobrovolno, je dobrovolno, aby nebylo oklikou
 , mimochodem musí...
 ...lenošeni, lenošeni, žádné
 , lenošeni, lenošeni, lenošeni není placebo...

...nebudu
 před patami, určitě se oním neuspím...

At'
 blíž opouští tamtu nicotu, pohoda, přejícnost, láska, nebojácnost a shoda...

Když stojí
 , ty zlehčujš tělem jen k gentlemanovi...
 oholený klín bdít, oholený klín bdít, tak se dlouho...

Nejlepší vzpomínky

O padesát let později...

Ponaučím: Jezdí na
výpravy, budeš mít
na co vzpomínat.

Stejně jako loni se toho moc nedělo kvůli koronaviru . . . Starší (SkoRo a Rohlíci) jeli na puťák do Bulharska. Ze zápisu se bohužel dochovaly pouhé dva dny. . . Tygři si dávali do těla na puťáku. Následně musela být pozměněna pravidla hry Kak*o. . . Podzimní voda se kvůli covidu nekonala, Tygři vyrazili alespoň do Hýskova. . . Orienták Škadoku měl sté výročí v Jáchymově. . . Na podzimním srazu nebylo s kým soutěžit. Vyhrály proto zřejmě tortily, které neoficiálně soutěžily s burtgulášem. . . Guláš Mikuláš také nebyl. Respektive byl, ale opět v Hýskově a bez guláše. Ale alespoň se hrála běhací hra. . . Vánoční kec proběhl venku na Folimance a musel se obejít bez volby Přemysla. Přemyslyně

Petra tedy přesluhuje (*už ne, na táboře byl zvolen novým Přemyslem Oliver, pozn. red.*) . . . Na Stromku jsme se sešli na tradičním místě, a vše proběhlo tak nějak normálně. . . Tygři měli kromě online schůzek i schůzky v terénu, kdy hráli samostatně například hru Actionbound, kterou připravil Kule a jinou potom i Bart. . . V dubnu byli Tygři na jednodenní (první naživo toho roku!) družinové výpravě. . . Jarní voda se konala a jel na ni například Věšák. . . Jarní sraz proběhl už bez větších covidových opatření. Bylo nás nečekaně něco přes padesát (většina Ginkgo). Ať žije očkování . . . Teď je 0:38, zítra ráno musí být Šup poslaný do tiskárny, a já vymyslím, co do toho zatraceného Bylo-nebylo ještě napsat...

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává **TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org**. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!